

POLLÁGH PÉTER

Elcsatolt ősz

(1918)

„éjfél utáni nyelv üti föl táborát”

Kányádi Sándor

Annyira északi vagyok: leesem a térképről.

Itt van a Nyár-Nyakazó,
 azt hittük, ez csak szó,
 de inkább szódöntő.
 Az eső elmossa a Holdat.
 Hidegfrontkatonák jönnek.
 Lefolyik az égről a jövő.

A Hűlés szekerén robogok,
 robogok a nemtudom-ba.
 Őszítő éjszaka.

Elcsatolt erő.
 Erdő helyett erőd: bezárja magát a család.
 Egy elcsatolt őszre emlékezem.
 Elcsatangolt ősz. És most visszatér.

1918: úgy agyonvernélek.
 Én vagyok az ősz?
 Elcsatangolt őz.

Demencia cukrával beszórt,
 jégédes Felvidék!
 Északi sziklák. Szikláim.
 Kővé vált cukrok.
 Már ét a nyelvem, nem tej.

A régi szalonszekrény-holmi: kilopva.
 Nem viszik a talált tárgyak osztályára.
 Letegeztek, mert más a nyelvem,
 mert régebb óta vagyok itt.
 Országot szopnak a szélben,
 mint egy fagylaltot, a pálcikás Leót.
 Szipkája van a szavaknak, vagy szopókája,
 csak nem mindenki látja.

Észak az, ami nem olvad el.
 A szíved az, ami beolvad, ha meglopod magad.
 Cukor: soha nem jár le a szavatossága, a szava.
 A kalapja. Nem jár el a szája.

Mi maradt?
 Sminkelés sötétben.
 Áldozathibáztatás.

Visszatekert ember

„Szabadság, szerelem. / A többit vihetitek”

Tóth Erzsébet

„Budán lakni világnézet”

Márai Sándor

Hintenek, de nem sóval.
Nem is tanulsággal.
Jön a gonosz busz a sztrádán.
Kivilágítják belőle a jót.
Kifolynak a színek, lefut vagy kiég a szem,
sötét van, de a budai hegyekre nem tud feljönni,
innen lefolyik a rossz.
Na persze.
Szembenézz, ne szertesztét.
Épp szétesnek a hegyek drágaköveikre.
Te drága tő, ültess el.

Szeptember: Még a nyárnak jelent.
Október: Pakolnak a színek.
November: Felkopik a fák álla.
Már 40 évem kerül fel a táblára.
Lefő a színes kávé. Ez a célzóvizem.

Mért nem én vezetem a Tárgyalkotó tanszékét?
Rád a talált tárgyak osztályát bízják.
De hát azt én találtam fel.

Egy márványasztalt nézek: kérdőket vágtak ki érte.
Hiányzik a magázódás.
Miért nem volt több bonbon?
Nem hiszek már senkinek.
Minek volt a neve: Aranyszínes?
Miért lettünk 100 éve megszállva?
Miért megyünk Bobbal a túrára?

Miért nem tudtam az óraszobáról?
Talán ott tekertek vissza engem is.
Az elmémről leválik egy gerezd.
De lehet, hogy ez a tied.
Egy vérből valók vagyunk, te meg mi.

Szabadság? Szerelem?
A világ sírköve alatt is: kérek még.